

SLADKÝ ŽIVOT

Maya Blakeová

Musí ti
uvěřit!

MAYA BLAKEOVÁ

MUSÍ TI UVĚŘIT!

PŘEKLAD

HELENA DVOŘÁKOVÁ

Milá čtenářko,

taky Vás tak fascinují čísla? Druhý Sladký život Duo v tomto měsíci má číslo 333. Jen si to vyslovte: tři sta třiatřicet... A představte si ty chudáky cizince, jak by se poprskali, kdyby to po Vás zkusili opakovat!

To ale tedy znamená, že ve Sladkém životě Duo už vyšlo 666 příběhů. A když se k nim připočte 492 povídek v edici Sladký život... je to dohromady... moc! Někdy si budu muset dát tu práci a spočítám všechna ta neexistující království, knížectví a emiráty, kde se ty příběhy odehrávaly. Tentokrát je to mj. na ostrůvcích v Beringově úžině, kam Lucy Monroeová umístila království Mirrus a Voljarus. Co ji vedlo zrovna do tak zmrzlé část světa, to vážně nevím. I když... možná právě proto, že je kolem nich pořád zima, jsou hrdinové pořádně žhaví. Přesvědčte se sama!

A protože máme zimu i my, mohu Vám trochu té vášně na konec roku a pod stromeček na zahřátí taky doporučit. A když to nejde jinak, tak alespoň zprostředkovaně s mými knihami!

Příjemné svátky a mnoho zdraví do příštího roku.

*S láskou
Váš Harlequin*

Maya Blakeová

MUSÍ TI UVĚŘIT!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Greek's Hidden Vows

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Maya Blake
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8498-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8499-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8500-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Poslouchat tajně cizí hovory se nevyplácí. Člověk se při tom o sobě nikdy nedozví nic dobrého. Tak nějak se to říká, ne? Ta nevídaná myšlenka přiměla Christose Drakakise, jenž právě nehybně stál v menší ze dvou sousedících jednacích místností, zaskřípat zuby. Až na to, že on nikoho tajně neposlouchal. Obě místnosti byly prázdné, když sem před pěti minutami – frustrovaný a šířaný zklamáním – dorazil.

Podobné pocity zažíval v poslední době nepříjemně často...

„Myslím, že můžeme s jistotou říct, že tu máme nejvyšší stupeň pohotovosti.“

„Uvažoval jsem spíš, že se spíše nacházíme v situaci srovnatelné s mírnějším stupněm nebezpečí, ale pak jsem spatřil jeho obličej a věděl jsem, že tuhle hranici jsme už dávno překročili. Naposled prohrál případ před třemi lety. Tehdy jsem tu ještě nebyl, došlo se mi ale, že pak padaly hlavy.“

Z té věty čišely hluboké obavy.

Gary Willis, jeden ze společníků, měl plné právo cítit znepokojení a svírání v útrokách jako Christos. Což byl taky důvod, proč Christos, místo aby pokračoval do své kanceláře o několik desítek pater výš, zahrnul do zasedací místnosti.

Většina právních zástupců – nehledě na to, jak hvězdná pověst je provází – považuje občasnou prohru

MUSÍ TI UVĚŘIT!

za součást své profese. Většina rozvodových právníků se určitých případů ujímá s vědomím, že budou muset dělat kompromisy.

On ne.

Christos nikdy nevzal případ, aniž by si předem naplánoval, jak dosáhnout kýženého výsledku. První prohra jím otrásla tak, že si odpřisáhl, že už nikdy nespustí oči z míče. Druhou porážku zapříčinil fakt, že jeho klient byl patologický lhář, který nedokázal říct pravdu ani proto, aby zachránil vlastní případ.

A dnes se mu to zkrátka... vymklo z rukou. Zvážil všechny scénáře, prošetřil každíčkou informaci a opakovaně prověřil slabá místa protistrany. Všechno mělo proběhnout podle jeho plánu. A přesto tady teď nevěřícně stál s vědomím, že minulost nikdy nezmizí – je pořád tu a čeká na příležitost, až bude moct vystrčit růžky. Dnešní lekce byla namířena proti jeho klientu a příteli Kyriosovi, byl to však Christos, kdo naplno pociťoval následky třetího ztraceného případu za posledních pět let.

„Jsi si jistý, že tenhle případ je to jediné, co našeho ctěného vůdce trápí? Vzali jsme ho teprve před třemi týdny. A šéf se chová jako Vlad Napichovač už skoro celé dva měsíce!“

Christos se kysele ušklíbl.

Vlad Napichovač. Opravdu trefné označení. Byl takový už od toho *incidentu*. A neustále se stupňující nároky jeho dědečka mu taky nepomáhaly. Právě naopak. Uvědomoval si trýznivou skutečnost, že věci v jeho životě se nevyvíjejí tak, jak by *měly*.

Nesnášel výmluvy podřízených. A ještě přísnější byl v tomhle směru sám na sebe. Proto ho tak strašně štvalo, že tuhle situaci nedokázal úspěšně zvládnout.

„Přihodilo se něco?“ zeptal se Ben Smith, další ze společníků.

„Nemám tušení,“ odvětil Willis.

Ano, něco se přihodilo. Slabá chvilka s jeho výkonnou asistentkou. Chvilka, již by měl bez problému pustit z hlavy... a přesto se mu vryla do paměti a nehodlala se odtamtud hnout.

Pozdní večere s jeho výkonnou asistentkou ve společnosti nezvykle přátelského manželského páru, který zvolil cestu smírného rozvodu. Následné popíjení v soukromém klubu.

Nic, co by se zásadním způsobem vymykalo normálu.

A přece ta noc skončila porušením základního pravidla. Překročil vlastní striktně danou hranici. Hranici, jejíž dodržování si oba odsouhlasili.

Husté, hedvábné vlasy klouzající mezi jeho prsty...

Dychtivé plné rty přitisknuté na jeho...

Jeho chtivé ruce prozkoumávající pahorky a údolí jejího pružného, vlnadného těla...

Chtíčem poháněné vzdechy a sténání, které dál slýchával ve snech...

Okamžitě se mu začala hrnout krev do slabin, takže zařal zuby a usilovně se snažil ty rozptylující vzpomínky zapudit. Bohové však dnes zjevně nestáli na jeho straně, neboť právě v tu chvíli se hovor stočil k objektu jeho myšlenek.

„Alexis Suttonovou by měli svatořečit za to, s jakým klidem a rozvahou s ním dokáže jednat.“

Až na tu noc před dvěma měsíci. Té noci se to jeho vždy bezchybné a dokonalé výkonné asistentce totálně vymklo z rukou. A to tím nejrozkošnějším způsobem...

Byly chvíle, kdy měl tendenci dávat to za vinu svým klientům, kteří se rozhodli pro přátelský rozchod bez zášti a zloby. Alexis jim během večere nahlas vyjadřovala obdiv a prohlašovala, že přesně to by v podobné situaci upřednostňovala ona.

To ho... *vyvedlo z míry*. Dost na to, aby z profesionální roviny sklouzl do osobní.

A tak podlehl pokušení a teď trpěl podivnou neschopností vymazat to z paměti. Což byl problém, který ona podle všeho neměla.

A přestože byl rád, že jejich dohoda dál platí a je nepravděpodobné, že by ho postihl další hloupý nával pokušení, zůstával tak trochu rozmrzelý, že *on* se od toho odpoutat nedokáže. V ústech mu pořád přetrvávala její chuť a kdykoli byla nablízku, začaly ho při vzpomínce na její jemnou, hebkou kůži brnět konečky prstů.

Christos věděl, že ta stěžejší pochopitelná neschopnost zapomenout na ten kratičký okamžik má podíl na jeho zatrpklosti. Odmítal se však smířit s tím, že by byla důvodem, proč prohrál tenhle případ.

Ne, část viny ležela na jeho dědečkovi, který na něj už skoro dva roky tlačil se svými stále nesmyslnějšími požadavky.

„Pro jistotu jsem zavolał manželce a řekl jí, aby mě dnes nečekala dřív než o půlnoci.“

Willisova slova přerušila Christosovy myšlenky a vrátila ho zpět do přítomnosti.

„Ale no tak, to je absurdní. Jaderná zima může třeba začít až zítra. Mám domluvenou schůzku s jednou sexy kolegyní v tom novém baru přes ulici. Mé sekretářce se až napoštěté podařilo zajistit mi tam rezervaci. Nehodlám to rušit.“

Willis vydechl. „Na tvém místě bych asi udělal totéž.“

To by stačilo.

Christos prudce otevřel dveře, vstoupil do sousední zasedací místnosti a s pokojným výrazem v očích sledoval, jak jeho společníci začínají hrát všemi odstíny duhy.

„Willisi, pošlete své ženě na náklady firmy velkou

kytici jejích oblíbených květin spolu se vzkazem, že se omlouvám, protože vás celý příští *týden* neuvidí.“ Obrátil se ke druhému muži, který se nyní viditelně třásl. „Smithi, vás nechám, abyste se své partnerce omluvil na vlastní náklady. Ani vy příští týden nespátríte denní světlo. Všechny případy, na kterých momentálně pracujete, přerozdělím mezi vaše kolegy. A od vás dvou očekávám do rána předběžnou zprávu o tom, jak je možné, že případ, který se ještě před osmačtyřiceti hodinami jevil jako naprosto neprůstřelný, skončil takovým výbuchem. Chci vědět, jak vám mohla uniknout existence nemanželského dítěte. Je to jasné?“ dotázal se jen zdánlivě klidným hlasem.

Následovala dvě rychlá příkývnutí.

„Samozřejmě, pane,“ pronesl Smith.

„Hned se do toho pustíme, pane Drakakisi,“ dodal Willis.

Christos se otočil a chystal se odejít.

„Pane?“ ozval se nervózně Smith.

Christos se zarazil a zvedl obočí.

„Ehm... k tomu, co jsme předtím říkali...“

„Měli jste pravdu. Nesnáším prohry. A ano, i tentokrát budou padat hlavy. Dávám vám jedinou příležitost udělat vše pro to, aby to nebyly ty vaše. Využijte ji moudře. A pro příště vám navrhuji, abyste si ověřili, že jste skutečně sami, než začnete drbat jako nějaké puberťačky na školním dvoře.“

Když poté – provázen šuškaním a kradnými pohledy svých zaměstnanců – kráčel chodbou, litoval, že svou bouřlivou reakci na rozsudek nepotlačil, dokud nebude ve své kanceláři.

Dokonce i během jeho nejlepších dnů si podřízení dvakrát rozmysleli, jestli ho vytrhnout z náročné práce na případech a něco po něm chtít. Natož pak po takové porážce. To si ho nikdo netroufl ani vlídně pozdravit.

Christos Drakakis byl zkrátka izolovaný jako ostrov. Té pověsti však nelitoval. Úspěšně šplhal po žebříčku rodinného práva, v šestadvaceti se stal partnerem a krátce nato založil jednu z nejúspěšnějších právních firem na světě.

Tušení, že možná neodvedl stoprocentní výkon proto, že se málem vyspal se svou asistentkou, mu leželo v žaludku jako ten nejostřejší připínáček.

Dveře výtahu se rozevřely.

Na poslední chvíli změnil názor a místo tlačítka, jehož zmáčknutí by ho dovezlo k jeho kanceláři, stiskl to, které vedlo k střešnímu bytu. Pak sáhl po telefonu. Ne však proto, aby odpověděl na zoufalé vzkazy svého klienta. To vyřídí později, až bude definitivně vědět, co se pokazilo.

Místo toho poslal krátkou, odměřenou zprávu výkonné asistentce – ženě, jež zabírala v jeho hlavě mnohem víc prostoru, než by měla.

Stejně stručná byla i odpověď Alexis Suttonové. A o pět minut později se dotyčná podle očekávání objevila u dveří jeho střešního apartmá.

„Espresso, nebo dva prsty whisky?“ nadhodila a napřáhla k němu ruce s nabízenými nápoji, jakmile zareagoval na její zaklepání a otevřel.

Christos vytáhl ruce z kapes a vzdálil se od ní. „Až budu chtít pít, postarám se o to sám. Přineslas ten seznam, co jsem chtěl?“ zavrčel.

Uvědomoval si, že není zrovna nejpřívětivějším šéfem, Alexis ale dokázala za všech okolností zůstat ledově klidná. Proto na místě jeho asistentky vydržela tak dlouho. A proto za ní před rokem, když dědečkovy nenápadné nářky přerostly ve skutečné výhrůžky, přišel s tím návrhem.

„*Nebudu tady věčně, Christosi.*“

„*Dokaž mi, že jsi nejlepším dědicem Drakoniso-
su, nebo se zařídím jinak.*“

Costas Drakakis ho donutil zrealizovat plán, jenž zcela bez problémů běžel celých deset měsíců.

Až do té nezvykle příjemné večeře s klienty. Následná sklenička před spaním s výkonnou asistentkou otupila jeho smysly a zastřela mu jasně danou hranici, kterou nikdy neměl překročit

„Přinesla,“ odvětila lehce chraplavým hlasem Alexis. „Pořád jsem ale přesvědčená, že by ses měl napít. Od rána sis nedopřál svou dávku kofeinu a whisky by tě uvolnila. Do pěti minut budeš v pohodě a pak se můžeme znovu pustit do práce.“

Christos zatínal zuby tak pevně, až ho bolela čelist. Ačkoli oceňoval její praktický přístup, její chování hraničilo s porušováním kázně.

„S kým si myslíš, že mluvíš?“

Zvedla hlavu, zadívala se na něj neústupnými čokoládově hnědými očima protkanými zlatými paprsky a chvíli mlčela, čímž mu poskytla několik nevídaných okamžiků na to, aby zaregistroval hedvábnou záplavu jejích kaštanových vlasů, lesknoucí se balzám na rty, pulzující tepnu na krku, tenký kožený pásek obepínající útlý pas a květinové podtóny její oblíbené vůně.

Tehdy v noci ten štíhlý pas držel v dlaních... věděl, jak snadné je ho obejmout...

„Mluvím s mocným Christosem Drakakisem, mimořádně schopným právníkem, mužem, ze kterého se odpůrci a soudci třesou strachy.“

„Pak tedy víš, že teď rozhodně nemám chuť ztrácet čas nějakým šaškováním.“

„Ano, vím, že chceš, aby někdo zaplatil za to, co se stalo. Proto sis vyžádal ten seznam. A máš chuť na jednu ze svých her ze série *otestujme Alexis*. No, já nehraju. Takže... když jsme si to teď všechno shrnuli, co to bude?“ Zvedla ruce o něco výš a Christose v nose zašimrala vůně pražených kávových zrn

a vyzrálé sladové whisky. „Jedno pomalu chladne a ve druhém se rozpouští led.“

Její krátký proslov v něm vyvolal roztrpčení a útěchu zároveň. „Nechci ani jedno. Ten seznam, prosím.“

Svěsila paže a chvíli si ho rezignovaně prohlížela. „Poslala jsem ti ho do telefonu, než jsem vyrazila nahoru. A dole mám rozpracovaných několik spisů. Řekni mi, kterým z nich se chceš dál věnovat, a já ti je připravím.“ Otočila se na patě a chystala se odejít.

Ano, odejít dřív, než s ní skoncuje... to dělala s oblibou. V posledních týdnech stále častěji. A dnes to bylo obzvlášť popuzující.

„Alexis.“ Varovný tón jeho hlasu stačil k tomu, aby zaváhala.

Christos si byl téměř jistý, že její ramena na okamžik ztuhla. Vzápětí je však uvolnila, dokráčela ke konferenčnímu stolu uprostřed obývacího pokoje a sklonila se, aby na něj položila šálek kávy a sklenku whisky.

„Přestaň.“

Napřímila se, a zatímco v rukou stále třímala nápoje, její pohled se setkal s Christosovým. A on v jejích očích spatřil nepatrný záchvěv obav, což ho – poněkud absurdně – potěšilo. Jako by byl rád, že není jediný, kdo je rozrušený.

Po chvíli se k ní začal váhavě přibližovat. Každý krok pro něj představoval malou bitvu, kdy se snažil udržet na uzdě svou narušenou sebekontrolu a potlačit ten zneklidňující pocit, jenž mu svíral útroby od včerejšího pozdního telefonátu s dědečkem.

„*Tvůj bratranec teď získal náskok...*“

„Řeknu ti to na rovinu,“ prořal jeho chmurné myšlenky Alexisin hlas. „Kdybys byl kdokoli jiný, domnívala bych se, že jsi sem přišel, aby ses utápěl ve své porážce. Ale ty nejsi kdokoli jiný. Ty jsi Christos Drakakis.“

„Ano, to jsem. A ty moc dobře víš, jak strašně ne-snáším patolízaly.“ Dorazil k ní právě včas, aby viděl, jak sevřela rty a hned nato – stejně jako on – ze sebe setřásla rozmrzelost.

Christos ji obešel a potom se jí zadíval do tváře. Vzal si od ní luxusní porcelánový šálek s horkým nápojem a jedním lokem ho vyprázdnil. Pak stejný proces zopakoval i s jantarovou tekutinou ve sklenice z broušeného křišťálu.

Kofein ho nakopl a alkohol vzápětí zahalil jeho smysly závojem pohody. Rozepnul si jediný knoflík na svém obleku na míru a uvolnil vázanku.

Strhl ji ze sebe a hodil na pohovku. S pohledem stále upřeným na Alexis si rozepnul horní tři knoflíky u košile. Ani trochu se přitom nestyděl za to, že si vychutnává reakci, jež jí přelétla po tváři.

Navzdory zdi, kterou mezi nimi po oné noci v jeho střešním apartmá postavila, vůči němu nebyla imunní. A on si sobecky užíval jejího zrychleného dechu, zlatavých záblesků v jejích hnědých očích i toho, jak od něj pod záminkou, že rovná knihu o středověké architektuře na konferenčním stolku, nepatrně poodstoupila. Byly to tytéž samovolné reakce, kterých si u ní všiml krátce poté, co přijala místo jeho výkonné asistentky. Reakce, jež ho děsily, neboť se bál, že je proti němu využije... místo toho však zjistil, že to ani po třech letech na své pozici nemá v úmyslu.

Nejdřív čekal, že Alexis – stejně jako jeho tři předešlé zdánlivě supervýkonné a ve všech ohledech profesionální asistentky – nenápadně naznačí, že by se jí líbilo, kdyby jejich vztah šéfa a asistentky přerostl v něco víc.

Ten okamžik nikdy nenastal, on ale přesto zůstával skeptický. Zároveň to v něm probouzelo stále větší nervozitu, neboť Alexis byla nejschopnější asistentka.

MUSÍ TI UVĚŘIT!

Předvídala jeho potřeby a občas je naplňovala dřív, než si vůbec stačil uvědomit jejich existenci. Christos však nepatřil k lidem, kteří by něčemu dokázali bezvýhradně uvěřit – trýznivé události, jimž byl vystaven v dětství, narušily jeho důvěru. Každá interakce s ním se tak stala zkouškou bdělosti a ostražitosti, až přerostla v jakési zvláštní očekávání.

Trvalo skoro celý rok, než zaregistroval ojedinělý náznak, že o něm vůbec ví. A i ten v sobě okamžitě nemilosrdně zadusila. Zdálo se, že je stejně schopná potlačovat své reakce jako on.

Až do té noci.

Teď sledoval, jak mu letmo přejela očima po krku a hrudi. Její rty, ještě před pár minutami pevně stisknuté, změkly a lehce se rozevřely... a její dech se začal zrychlovat...

„Vypil jsem kávu i whisky.“ Popravdě, došlo mu, že potřebuje obojí hned, jak se Alexis objevila u jeho dveří. Uklidnilo ho to a poskytlo mu to alespoň drobný odstup od znepokojivých důsledků jeho nečekaného nezdaru. „Jsi teď připravená splnit mé příkazy?“

Olízla si vnitřní okraj spodního rtu a ustoupila o krok dozadu. Tohle nepatrné gesto však bohatě stačilo k tomu, aby se žár z jeho hrudi začal přesouvat do slabin, čímž se jen znovu utvrdil v tom, na jak nebezpečné půdě se pohybuje.

Nechtěl Alexis ztratit coby výkonnou asistentku ani ohrozit dohodu, kterou s ní uzavřel, aby si zajistil svá dědická práva. Vydržela s ním pracovat tři roky, protože byla nejlepší. Kdyby byl však nucen vyhovět neustále se stupňujícím požadavkům svého dědečka, pak by mu fakt, že Alexis není tak chladná, jak obvykle předstírá, přišel vhod.

„Jestli ty příkazy zahrnují spojit tě telefonticky s Demitrim, pak ano. Ten chudák od vynesení